

Sygn. I C 999/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Hanna Kaflak-Januszko
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Karina Hofman

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko G. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. M. na rzecz pozwanego (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. 83.354,83 zł (osiemdziesiąt trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt cztery złote 83/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8.10.2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1.059,00 zł (tysiąc pięćdziesiąt dziewięć złotych) kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygnatura akt: I C 999/18

UZASADNIENIE

Powód (...) **Bank Spółka Akcyjna w W.** pozwał 8 grudnia 2017 r. **G. M.** o spłatę 83 354,83 zł umowy pożyczki z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

1. **Ustalenia faktyczne**

26 lutego 2016 r. strony zawarły umowę pożyczki 99 956,04 zł, spłacanej w 48 ratach miesięcznych po 2 387,71 zł z należnościami ubocznymi i zgodnie z innymi warunkami określonymi w umowie.

Pozwana nie wywiązywała się z płatności, co spowodowało wypowiedzenie umowy.

Po przejściowych okresach opóźnienia w zapłacie raty – od marca 2017 r. pozwana ponownie zaległa z jedną ratą i w kwietniu 2017 r. była to zaległość 2 rat, w maju 2017 r. – 3 rat, a w czerwcu 2017 r. powiększyła się o kolejną, podobnie

w lipcu i sierpniu - aż od 1.09.2019 r., gdy całość została ujęta jako natychmiast wymagalna wskutek poniższych czynności:

5 czerwca 2017 r. doręczono pozwanej (k. 104) wezwania do zapłaty z 30 maja 2017 r. (k. 103) w wysokości dwóch rat według stanu na 20 marca 2017 r. w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Uprzednio powód wysłał wezwanie z 24 kwietnia 2017 r. bez potwierdzenia odbioru.

Pismem z 19 czerwca 2019 r. (k. 105) powód warunkowo wypowiedział umowę z powodu nieuregulowania zaległości w wysokości 3 rat. Poinformował, że w ciągu 14 dni pozwana może wystąpić o restrukturyzację zadłużenia z zastrzeżeniem, że gdy nie skorzysta z tych uprawnień art. 75 c prawa bankowego – umowę wypowiada się z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni, liczony od daty doręczenia tego pisma. Dodano, że jeśli w okresie wypowiedzenia nastąpi spłata przeterminowanego zadłużenia – wypowiedzenie stanie się nieskuteczne. Korespondencja nie została podjęta mimo awizowania 26 czerwca 2017 r. i pozostawania przesyłki do odbioru do 10 lipca 2017 r. włącznie (k. 106).

6 września 2017 r. doręczono pozwanej wezwanie przedsądowe do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

dowód: umowa z zał. – k. 72-101, wezwania do zapłaty - k. 102 -108, wciąg z ksiąg banku – k. 109, historia rachunku bankowego – k. 110-126

2. Ocena dowodów

Spór sprowadzał się do oceny skuteczności wypowiedzenia umowy ze względu na kwestionowanie doręczenia wypowiedzenia pozwanej oraz wcześniejszych wezwań wymaganych prawem bankowym do skutecznego wypowiedzenia, które powinny zainicjować możliwość ustalenia warunków spłaty zaległości. Zdaniem pozwanej powództwo było przedwczesne, gdyż dochodzona należność nie stała się wymagalna.

Wobec zarzutów pozwanej ustalenia faktyczne dokonano w oparciu o całość dokumentów przedłożonych przez powoda, gdyż w ten sposób możliwe było dokonanie poszczególnych ustaleń faktycznych w oparciu o dokumenty prywatne powoda, które pojedynczo mogłyby mieć za słabą moc dowodową. Jednak powiązane z umową sygnowaną podpisami obu stron, umożliwiały odtworzenie realizacji umowy. Wzajemnie bowiem się potwierdzały i uzupełniały, przy uwzględnieniu ich treści, dat i tworzyły spójną, logiczną całość. Dlatego nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności i przenosiły ciężar dowodzenia na pozwaną, jeśli chciała podważyć ustalenia możliwe do dokonania na ich podstawie. Ani powód, ani sąd nie mogą bowiem dążyć do absolutu dowodowego, umożliwiającego poprzestanie tylko na kwestionowaniu dokumentów przez stronę przeciwną. Jeśli pozwana chciała wywodzić inne skutki, powinna była dookreślić, w jakim zakresie nie ma takiej możliwości i wskazywać, jak powód ma udostępnić jej możliwość zbadania faktów, które budzą jej wątpliwości (art. 3, 232, 229-231 kpc). W konsekwencji sąd uznał, że przedłożone przez powoda dowody doręczenia wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy w postaci wydruków z dość powszechnej usługi pocztowej (uzupełnionych doręczeniem poprzez awizo) wypełniają ciężar dowodzenia spoczywający na powodzie na podstawie art. 6 kc. Sąd nie stwierdził okoliczności, prowadzących do wątpliwości co do wiarygodności tych dokumentów. A pozwana mogła m.in. np. wnioskować, by poczta dokonała potwierdzenia wykonania usługi. Z wydruków tych (art. 308 kpc) wynika, że korespondencja dotarła pod adres podany przez pozwaną w umowie do kontaktu. Stąd tylko dodatkowo można zauważyć, że z kserokopii dowodu osobistego pozwanej (k. 148) wynika, że dowód z nowego miejsca zamieszkania uzyskała 7.11.2017 r., czyli po doręczeniach związanych z wypowiedzeniem umowy (fakt ten jednak mógł mieć znaczenie tylko dla skuteczności doręczeń w postępowaniu sądowym, skoro na etapie dotyczącym realizacji umowy, powód kierował je na adres, wynikający z umowy).

Niezrozumiałe jest, dlaczego pozwana negowała fakt wykonania umowy, skoro jednocześnie zarzucała nieprawidłowość wypowiedzenia umowy, a miała możliwość zapoznania się z kompletem dokumentów złożonych w sprawie. Ten zarzut jeszcze bardziej skłaniał do oceny obrony pozwanej jako dążenia do nadużycia praw procesowych.

Zauważyć należy, że powód wyjaśnił wszystkie zarzuty, z jakimi wystąpiła pozwana, a pozwana nie skontrolowała ich, a nawet nie wdała się w wyjaśnianie sprawy – mimo wyznaczenia rozprawy - poza złożeniem odpowiedzi na pozew, sprowadzającej się do omówionych powyżej negacji faktów pozwu, w tym mimo przedłożonych dokumentów.

Wobec powyższego nie budziła także wątpliwości wysokość kwoty dochodzonej wskutek wypowiedzenia, zwłaszcza wobec potwierdzenia skuteczności jego doręczenia.

3. Ocena prawna

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Powód żądał spłaty pożyczki zgodnie z umową regulowaną rozdziałem 5 ustawą z 29.08.2007 r. Prawo bankowe (Dz.U. tj. 2017. (...)) w zw. z ustawą o kredycie konsumenckim z 12.05.2001 r. (Dz.U. tj. 2018.993) i art. 720 § 1 kc.

W ocenie sądu wypowiedzenie umowy było skuteczne. Zgodnie z utrwalonym poglądem prawnym oświadczenie wysłane na adres strony jest skuteczne, gdyż oznacza to, że miała możliwość zapoznania się z nim (art. 61 kc).¹

Dopełniony został także tryb przewidziany prawem bankowym do wypowiedzenia. Wobec sygnalizowanych przez strony w sprawie rozbieżnych linii orzeczniczych dotyczących spełnienia warunków z art. 75 c prawa bankowego - sąd zauważa, że sprzyja temu redakcja przepisu. Dlatego analizując sprawę miał na uwadze sprawdzenie, czy zachowane zostały założenia tej regulacji, widocznie ukierunkowanej na zapewnienie negocjacji stron zapobiegających formalnemu korzystaniu z prawa wypowiedzenia umowy, co mogłoby prowadzić do ocenego stosowania art. 5 kc, którego możliwość działania jest aktualnie ograniczana w stosowaniu prawa. Stąd w niniejszej sprawie należało zauważyć, że pozwana została wezwana do zapłaty z uprzedzeniem o możliwości wypowiedzenia umowy. Następnie przesłano jej wypowiedzenie z udzieleniem 14 dni na podjęciu działań restrukturyzacyjnych przed rozpoczęciem biegu terminu wypowiedzenia z opcją, że spłata w tym okresie także niweczy skuteczność wypowiedzenia. W tym czasie pozwana nie uiszczała rat, nie podała, by podjęła czynności dla wyjaśnienia tej sytuacji, jej zobowiązanie powiększało się aż do definitywnego wypowiedzenia i nadal w toku rozpoznawania sprawy - nie zaproponowała warunków, na jakich byłaby możliwa realizacja zobowiązania. Przebieg ten wskazuje, że pozwana nie podjęła działań, dla których art. 75 c stanowi dodatkową ochronę.

Wobec powyższego nie było podstaw do podważenia skuteczności wypowiedzenia, w tym także w oparciu o art. 5 kc.

Pozwana była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, a zatem wobec braku zarzutów sąd nie widział podstaw do wątpliwości, że umowa zawiera postanowienia abuzywne, które nie były wynegocjonowane przez strony.

W konsekwencji orzeczono jak w sentencji, zasądzając także odsetki za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

4. Koszty

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 kpc. Złożyły się na nie: 1 042 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa. Powód mimo złożenia pełnomocnictwa także dla zawodowego pełnomocnika, działał bowiem przez pracownika banku.

Na oryginale właściwy podpis

1 zob. m.in. wyrok SN z 17 marca 2010 r. (...)i przytoczone tam orzecznictwo : Dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi, który może to domniemanie obalić wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią.